

Sygn. akt VI P 134/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015 roku.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paula Markiewicz

Ławnicy: Elżbieta Jeznach, Stanisława Jakubek,

Protokolant: st. sekr. sąd. Barbara Marszewska

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2015 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa D. M. (PESEL (...))

przeciwko (...) w G. (NIP (...))

o odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę

I. zasądza od pozwanego (...) w G. na rzecz powoda D. M. kwotę 14.625,63 złotych (czternaście tysięcy sześćset dwadzieścia pięć złotych i 63/100) brutto tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy pracy z dnia 12 lutego 2015 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 września 2015 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo,

III. zasądza od pozwanego (...) w G. na rzecz powoda D. M. kwotę 60 złotych (sześćdziesiąt złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) w G. na rzecz Skarbu Państwa- Kasy Sądu Rejonowego (...) w G. kwotę 732 złotych (siedemset trzydzieści dwa złote i 00/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych sprawie,

V. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 4.875,21 złotych (cztery tysiące osiemset siedemdziesiąt pięć złotych i 21/100) brutto.

Sygn. akt VI P 134/15

UZASADNIENIE

Powód D. M. pozwem z dnia 25 lutego 2015 roku wniósł przeciwko pozwanemu (...) w G. o przywrócenie do pracy.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż w dniu 12 lutego 2015 roku pozwany rozwiązał z nim umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 3 kp. Jako przyczynę powyższego pracodawca podał zwinioną utratę uprawnień koniecznych do wykonywania pracy egzaminatora tj. skreślenie powoda z listy egzaminatorów prowadzonej przez Marszałka Województwa (...). Powód podał, iż od dnia 4 sierpnia 2014 roku przebywał nieprzerwanie na zwolnieniu lekarskim. W tym zaś okresie pracownik jest zwolniony z obowiązku poddania się badaniom lekarskim w trybie art. 34 ust. 2 ustawy o kierujących pojazdami w związku z art. 229 kp. W tym stanie rzeczy nie można mu przypisać winy w zakresie braku uzyskania zaświadczenia o zdolności do pracy. Powód podał, iż

w dniu 16 września 2014 roku podjął kroki w celu poddania się okresowym badaniom lekarskim u lekarza orzecznika. Lekarz ten odmówił jednak przeprowadzenia badań lekarskich z powodu przebywania przez niego w tym okresie na zwolnieniu lekarskim. Pomimo tego w dniu 17 grudnia 2014 roku wydano decyzję o skreśleniu powoda z ewidencji egzaminatorów, konsekwencją czego było rozwiązanie z nim umowy o pracę przez pozwanego. (k. 2-3)

Pozwany (...) w G. w odpowiedzi na pozew z dnia 13 maja 2015 roku wniósł o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu pozwany podał, iż jednym z wymogów dotyczących wpisu na listę egzaminatorów jest konieczność posiadania przez egzaminatora ważnego orzeczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania czynności egzaminatora. Orzeczenie zaś lekarskie powoda straciło swoją ważność dnia 17 września 2014 roku. Powód zaś nie przedstawił w Urzędzie Marszałkowskim aktualnego orzeczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania czynności egzaminatora obejmujących okres po dniu 17 września 2014 roku. W związku z powyższym Marszałek Województwa (...) decyzją z dnia 17 grudnia 2014 roku na podstawie art. 71 ust. 1 pkt 2 ustawy o kierujących pojazdami skreślił powoda z ewidencji egzaminatorów. Pozwany otrzymał powyższą decyzję dnia 16 stycznia 2015 roku. W związku z zawinioną utratą przez powoda uprawnień koniecznych do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku pozwany rozwiązał z nim umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt 3 kp. W ocenie pozwanego powód w sposób zawiniony utracił uprawnienia konieczne do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku. Przepis ten bowiem dotyczy wszystkich sformalizowanych wymogów kwalifikacyjnych, bez których wykonywanie pracy na danym stanowisku jest niedopuszczalne. Powód zaś jako osoba skreślona z ewidencji egzaminatorów utracił status egzaminatora, a zatem również uprawnienie konieczne do świadczenia pracy w tymże charakterze. Utrata zatem uprawnień przez powoda jest w tym kontekście niezaprzeczalna. W ocenie pozwanego powodowi można przypisać winę w postaci niedbalstwa, albowiem powód po powzięciu wątpliwości co do prawidłowości oceny jednego lekarza, w tym przypadku S. O., powinien był zasięgnąć opinii przynajmniej jednego, innego lekarza. Nie dochowując zaś tej staranności przy jednoczesnej świadomości, iż brak przedmiotowego orzeczenia lekarskiego może skutkować utratą uprawnień do wykonywania zawodu, zachował się niedbale, a zatem można mu przypisać winę w utracie uprawnień. (k. 23-26)

W piśmie z dnia 3 września 2015 roku powód sprecyzował, iż w niniejszym postępowaniu domaga się zasądzenia na jego rzecz kwoty 17.550,75 złotych tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 września 2015 roku. (k. 52-53)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powód D. M. był zatrudniony u pozwanego(...) w G. począwszy od dnia 5 marca 2007 roku, na stanowisku egzaminatora.

(Dowód: akta osobowe pracownika)

Począwszy od dnia 4 sierpnia 2014 roku powód przebywał na zwolnieniu lekarskim.

Powód posiadał orzeczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do wykonywania pracy na zajmowanym przez niego stanowisku ważne do dnia 17 września 2014 roku.

W dniu 16 września 2014 roku powód stawił się u lekarza profilaktyka celem uzyskania aktualnego orzeczenia lekarskiego stanowiącego o braku przeciwwskazań do wykonywania pracy na zajmowanym przez niego stanowisku.

Wobec przebywania powoda na zwolnieniu lekarskim lekarz odmówił wydania powyższego.

Zgodnie z zawiadomieniem z dnia 16 października 2015 roku zostało wszczęte przez Marszałka Województwa (...) postępowanie administracyjne w sprawie skreślenia powoda – na podstawie art. 71 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 roku o kierujących pojazdami – z ewidencji egzaminatorów prowadzonej przez Marszałka Województwa (...). Powyższe postępowanie zostało wszczęte w związku z nie przedstawieniem przez niego do akt ewidencyjnych egzaminatora aktualnego orzeczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań zdrowotnych do

wykonywania czynności egzaminatora, co stanowi przesłankę obligatoryjnego skreślenia z ewidencji egzaminatorów w związku z niespełnieniem wymagania określonego w art. 58 ust. 1 pkt 4 ustawy o kierujących pojazdami. W treści powyższego wskazano, iż orzeczenie lekarskie powoda utraciło ważność w dniu 18 września 2014 roku.

Decyzją Marszałka Województwa (...) z dnia 17 grudnia 2014 roku powód został skreślony z ewidencji egzaminatorów prowadzonej przez Marszałka Województwa (...).

W uzasadnieniu powyższej decyzji wskazano, iż w związku z upływem w dniu 17 września 2014 roku terminu ważności orzeczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania czynności egzaminatora, znajdującego się aktach egzaminacyjnych egzaminatora prowadzonych przez Urząd, powód w dniu 16 września 2014 roku złożył oświadczenie, w którym poinformował pracodawcę, że w związku z czasową niezdolnością do pracy nie może dostarczyć zaświadczenia o zdolności do pracy w charakterze egzaminatora. W tym samym dniu dyrektor pozwanego przekazał informację, iż z dniem 17 września 2014 roku powodowi upływa termin ważności orzeczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania czynności egzaminatora oraz że od dnia 4 sierpnia 2014 roku powód przebywa na zwolnieniu lekarskim. W treści powyższej decyzji wskazano również, iż egzaminator wpisany do ewidencji prowadzonej przez Marszałka Województwa powinien spełniać wymagania określone w art. 58 ust. 1 pkt 1-9 ustawy o kierujących pojazdami.

Jednym zaś z takowych warunków jest posiadanie ważnego orzeczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania czynności egzaminatora. Zgodnie zaś z dyspozycją art. 71 ust. 1 pkt 2 ustawy o kierujących pojazdami Marszałek skreślił egzaminatora z ewidencji egzaminatorów w przypadku niespełnienia przez niego co najmniej jednego z wymagań, o których mowa w art. 58 ust. 1-9. Jednocześnie wskazano, iż wykreślenie z ewidencji egzaminatorów nie oznacza cofnięcia uprawnień do egzaminowania.

Oświadczeniem z dnia 27 stycznia 2015 roku, doręczonym powodowi w dniu 12 lutego 2015 roku, pozwany rozwiązał z nim umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, z winy pracownika w trybie art. 52 § 1 pkt 3 kp.

Jako przyczynę powyższego pracodawca wskazał na zawinioną utratę uprawnień koniecznych do wykonywania pracy egzaminatora tj. skreślenie pracownika na podstawie decyzji z dnia 17 grudnia 2014 roku- z ewidencji egzaminatorów prowadzonej przez Marszałka Województwa (...).

Reprezentujący powoda związek zawodowy (...) negatywnie zaopiniował zamiar rozwiązania z powodem umowy o pracę.

W uzasadnieniu wskazano, iż wykreślenie powoda z ewidencji egzaminatorów nie oznacza cofnięcia uprawnień do egzaminowania. Zaświadczenie bowiem o uzyskaniu uprawnień jest ważne bezterminowo. Ponadto po skończonej absencji chorobowej pracownik stawi się do zakładu pracy oraz podda się badaniom w trybie art. 229 kp, a także powtórnie złoży wniosek o wpis do ewidencji egzaminatorów prawa jazdy, przedkładając w Urzędzie Marszałkowskim zaświadczenie lekarskie dopuszczające do pracy w charakterze egzaminatora.

(Dowód: pismo z dnia 16 września 2014 roku- k. 5, zawiadomienie z dnia 16 października 2014 roku- k. 6, pismo z dnia 7 listopada 2014 roku- k. 7, Decyzja Marszałka Województwa (...) z dnia 17 grudnia 2014 roku- k. 8-8v, oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę- k. 10, 73, opinia – k. 9, kopie zwolnień lekarskich – k. 11-14, pismo z dnia 15 stycznia 2015 roku- k. 71 zeznania powoda D. M.- k. 62 (00:05:41-00:11:38)- nagranie k. 64 w zw. z k. 100-101 (00:04:12-00:33:04)- nagranie k. 103)

Kolejną Decyzją Marszałka Województwa (...) z dnia 18 lutego 2015 roku odmówiono powodowi wpisu do ewidencji egzaminatorów prowadzonej przez Marszałka Województwa (...).

W uzasadnieniu powyższej podano, iż w dniu 23 stycznia 2015 roku powód złożył wniosek o wpis do ewidencji egzaminatorów oraz zaświadczenie lekarskie o zdolności do wykonywania pracy na stanowisku egzaminatora. Wskazano jednak, iż w związku z trwającym postępowaniem prowadzonym przez Prokuraturę Okręgową w G., jak

również wydanym w trakcie powyższego postanowieniem o zawieszeniu powoda w czynnościach służbowych, w związku z podejrzeniem popełnienia przez powoda przestępstwa z art. 228 § 3 i 4 kk, postawa moralna powoda nie gwarantuje rękojmi należytego wykonywania przez niego obowiązków.

W dniu 24 listopada 2015 roku Samorządowe Kolegium Odwoławcze w G. wydało decyzję utrzymującą w mocy zaskarżoną przez powoda decyzję Marszałka Województwa (...) z dnia 18 lutego 2015 roku.

(Dowód: Decyzja Marszałka Województwa (...) z dnia 18 lutego 2015 roku- k. 84-85, odwołanie z dnia 16 marca 2015 roku- k. 46, zeznania powoda D. M.- k. 62 (00:05:41-00:11:38)- nagranie k. 64 w zw. z k. 100-101 (00:04:12-00:33:04)- nagranie k. 103, pismo z dnia 3 grudnia 2015 roku- k. 97)

Miesięczne wynagrodzenie powoda D. M. obliczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło kwotę 4.927,13 złotych brutto.

(**Dowód:** zaświadczenie – k. 37)

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedstawionych w sprawie dokumentów, których autentyczność i prawdziwość nie została podważona w toku prowadzonego postępowania. W zakresie ustaleń objętych przedmiotem postępowania Sąd oparł się również na dokumentach zgromadzonych w aktach osobowych pracownika.

Podstawę ustaleń Sądu stanowiły również zeznania powoda D. M., które uznał za wiarygodne i zasługujące na uwzględnienie, albowiem korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym sprawy tworząc z nim logiczną całość.

Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2015 roku Sąd oddalił wniosek dowodowy strony powodowej dotyczący przeprowadzenia dowodu z przesłuchania w charakterze świadka S. O., albowiem powyższy zmierzał do ustalenia okoliczności potwierdzonych pozostałym materiałem dowodowym sprawy. (k. 2, 99)

W przedmiotowej sprawie rozważenia wymagało oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 3 kp.

W ocenie Sądu powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

Bezsporne w przedmiotowej sprawie było, iż oświadczeniem z dnia 27 stycznia 2015 roku, doręczonym powodowi w dniu 12 lutego 2015 roku, pozwany rozwiązał z nim umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, z winy pracownika w trybie art. 52 § 1 pkt 3 kp. Jako przyczynę powyższego pracodawca wskazał na zawinioną utratę uprawnień koniecznych do wykonywania przez powoda pracy egzaminatora tj. skreślenie pracownika na podstawie decyzji z dnia 17 grudnia 2014 roku, z ewidencji egzaminatorów prowadzonej przez Marszałka Województwa (...).

Zgodnie z treścią art. 30 § 4 kp w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nie określony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy.

W świetle powyższego, zgodnie z ugruntowanym w tej mierze orzecnictwem przyczyna podana przez pracodawcę powinna być rzeczywista (prawdziwa) i konkretna.

Zgodnie z powyższą regulacją postępowanie sądowe winno koncentrować się wokół przyczyny wskazanej przez pracodawcę w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę i konieczności ustalenia wymaganego przez nią przymiotu prawdziwości i konkretności.

Konsekwencją powyższego była konieczność oceny przez Sąd przyczyny wskazanej przez pracodawcę w oświadczeniu o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę.

Podkreślić należy, iż konkretność wskazania przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę należy oceniać z uwzględnieniem innych, znanych pracownikowi okoliczności uściślających tę przyczynę (wyrok z dnia 2 września 1998 roku, I PKN 271/98).

W tym zakresie przy ocenie przyczyn rozwiązania umowy o pracę, należy mieć na uwadze nie tylko słowny sposób ujęcia przyczyny w oświadczeniu pracodawcy, ale także okoliczności, do których się ono odnosi.

W określonych okolicznościach faktycznych nawet ogólne ujęcie przyczyny może nie doprowadzić do jakichkolwiek wątpliwości co do tego, do jakiego konkretnie zachowania pracownika przyczyna jest odnoszona. Jeżeli zatem w danych okolicznościach faktycznych ogólne ujęcie przyczyny rozwiązania umowy o pracę nie budzi wątpliwości, w szczególności, gdy nie mogło budzić żadnych wątpliwości u zwalnianego pracownika, co do tego, z jakim zachowaniem, czy też zachowaniami, które miały miejsce w określonym czasie, łączy się ta przyczyna, to należy uznać, że spełnione jest wymaganie z art. 30 § 4 kp.

Wielokrotnie również Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach wskazywał na sens prawny art. 30 § 4 kp. Miedzy innymi w wyroku z dnia 10 października 2000 roku (I PKN 641/99, OSNAPiUS z 2001 roku, Nr 20, poz. 618), stwierdził iż naruszenie art. 30 § 4 kp ma miejsce wówczas, gdy pracodawca nie wskazuje w ogóle przyczyny rozwiązania umowy o pracę, bądź gdy wskazana przez niego przyczyna jest niedostatecznie konkretna, a przez to niezrozumiała dla pracownika.

Z kolei w wyroku z dnia 5 maja 2003 roku (I PK 446/02, Wokanda z 2004 roku, Nr 7-8, s.42) Sąd Najwyższy podkreślił, że celem regulacji zawartej w art. 30 § 4 kp, jest umożliwienie pracownikowi obrony przed zwolnieniem z pracy. Ujęcie przyczyn rozwiązania umowy o pracę powinno być na tyle konkretne i precyzyjne, aby umożliwiałoby pracownikowi rzeczową obronę przed zarzutami w razie ewentualnego procesu.

Z przytoczonych rozważań wynika zatem, iż art. 30 § 4 kp dopuszcza różne sposoby określenia przyczyny rozwiązania umowy o pracę, istotne jest jednak, aby z oświadczenia pracodawcy wynikało w sposób nie budzący wątpliwości, co jest istotą zarzutu stawianego pracownikowi i usprawiedliwiającego rozwiązanie umowy o pracę.

Natomiast konkretyzacja przyczyny, wskazanie konkretnego zdarzenia, czy ciągu zdarzeń, konkretnego zachowania, z którym ten zarzut się łączy, może nastąpić przez szczegółowe, słowne określenie tego zdarzenia w treści oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę lub wynikać ze znanych pracownikowi okoliczności, wiążących się w sposób nie budzący wątpliwości z podaną przez pracodawcę przyczyną rozwiązania umowy.

Reasumując powyższe rozważania ocena podanej w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę przyczyny pod względem jej konkretyzacji dokonywana jest z perspektywy pracownika. To pracownik ma wiedzieć i rozumieć, z jakiego powodu pracodawca wypowiedział mu umowę o pracę. (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2006 roku I PK 112/06, Pr.Pracy z 2007 roku, Nr. 5, poz.27).

Podkreślić należy, iż przyczyna rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę ma dwójakie znaczenie: jedno występuje w aspekcie zgodności z prawem czynności pracodawcy, a drugie jej zasadności. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2001 roku, I PKN 370/00, OSNP Nr 3/2003, poz. 65) W płaszczyźnie zachowania wymaganej prawem formy wypowiedzenia (art. 30 § 4 kp) obowiązek pracodawcy sprowadza się do podania przyczyny wypowiedzenia, czy też rozwiązania umowy o pracę na piśmie zawierającym jego oświadczenie w taki sposób, by jego adresat poznał motyw leżący u podstaw takiej decyzji. Sprostanie wymaganiom określonym w art. 30 § 4 kp polega zatem na wskazaniu przyczyny w sposób jasny, zrozumiały i dostatecznie konkretny (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2000 roku, I PKN 641/99, OSNP z 2001 roku, Nr 20, poz. 618).

W drugiej płaszczyźnie chodzi natomiast o to, by wskazana przyczyna mogła być uznana za uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę. (uzasadnienie do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 sierpnia 2007 roku, I PK 79/07, M.P.Pr. 2007/12/651)

Na uwagę zasługuje również pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w orzeczeniu z dnia 13 października 1999 roku (I PKN 304/99, OSNP 2001/4/118), iż podanie w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę przyczyny pozornej (nierzeczywistej, nieprawdziwej) jest równoznaczne z brakiem wskazania przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy w pojęciu art. 30 § 4 kp.

Zgodnie z powołanymi wyżej rozważaniami postępowanie sądowe winno koncentrować się wokół przyczyny wskazanej przez pracodawcę w oświadczeniu o rozwiązaniu, czy też wypowiedzeniu umowy o pracę i konieczności ustalenia wymaganego przez nią przymiotu prawdziwości i konkretności, a przede wszystkim ustalenia, czy uzasadniała ona wypowiedzenie bądź też rozwiązanie z pracownikiem umowy o pracę.

Ciężar udowodnienia przyczyny spoczywa na pracodawcy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 1998 roku, I PKN 519/97, OSNAPi US 1999, Nr 2 poz. 48, podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 1998 roku, I PKN 524/97).

W świetle powyższego to na pozwanym w niniejszym postępowaniu spoczywał ciężar udowodnienia przyczyny podanej powodowi w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę.

Wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 roku o kierujących pojazdami egzaminatorem jest osoba, która:

- 1) posiada co najmniej wykształcenie średnie;
- 2) posiada przez okres co najmniej 3 lat prawo jazdy kategorii B oraz przez okres co najmniej roku, odpowiednio do zakresu przeprowadzanego egzaminu:
 - a) prawo jazdy właściwej kategorii lub
 - b) pozwolenie na kierowanie tramwajem;
- 2a) ukończyła 23 lata;
- 3) posiada uprawnienia egzaminatora w zakresie prawa jazdy kategorii B od co najmniej 3 lat, w przypadku osoby ubiegającej się o uprawnienia do egzaminowania na pozostałe kategorie prawa jazdy;
- 4) posiada ważne orzeczenie lekarskie o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania czynności egzaminatora,
- 5) posiada ważne orzeczenie psychologiczne o braku przeciwwskazań psychologicznych do wykonywania czynności egzaminatora;
- 6) ukończyła z wynikiem pozytywnym kurs kwalifikacyjny potwierdzony zaświadczeniem o jego ukończeniu;
- 7) złożyła z wynikiem pozytywnym egzamin przed komisją weryfikacyjną powołaną przez ministra właściwego do spraw transportu;
- 8) daje rękojmię należytego wykonywania swoich obowiązków;
- 9) nie była skazana prawomocnym wyrokiem sądu za:
 - a) przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji,

- b) przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej,
- c) przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów,
- d) prowadzenie pojazdu w stanie po użyciu alkoholu lub w stanie po użyciu innego podobnie działającego środka,
- e) przestępstwo umyślne przeciwko życiu i zdrowiu lub
- f) przestępstwo przeciwko wolności seksualnej i obyczajności;
- 10) jest wpisana do ewidencji egzaminatorów.

W myśl zaś art. 71 ust. 1 pkt 2 cyt. ustawy Marszałek Województwa skreśli egzaminatora z ewidencji egzaminatorów, w przypadku niespełniania przez niego co najmniej jednego z wymagań, o których mowa w art. 58 ust. 1 pkt 1-9.

Wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie okolicznością bezsporną było, iż powód posiadał orzeczenie lekarskie o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na zajmowanym przez niego stanowisku ważne do dnia 17 września 2014 roku.

Poza sporem pozostawała również okoliczność, iż powód począwszy od dnia 4 sierpnia 2014 roku przebywał na zwolnieniu lekarskim.

Bezsporne było również, iż w dniu 16 września 2014 roku powód stawił się u lekarza profilaktyka celem uzyskania aktualnego orzeczenia lekarskiego stanowiącego o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania przez niego pracy na zajmowanym stanowisku. Wobec jednak przebywania na zwolnieniu lekarskim lekarz odmówił mu wydania powyższego.

Skutkiem czego decyzją Marszałka Województwa (...) z dnia 17 grudnia 2014 roku powód został skreślony z ewidencji egzaminatorów prowadzonej przez Marszałka Województwa (...).

W ocenie Sądu decyzja pracodawcy o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 3 kp nie może być jednak uznana za słuszną.

Zgodnie bowiem z treścią powyższej regulacji tj. art. 52 § 1 pkt 3 kp pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia w razie zawinionej utraty przez pracownika uprawnień koniecznych do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku.

Podkreślić należy, iż skutki prawne decyzji o skreśleniu egzaminatora z ewidencji egzaminatorów są trwałe i oznaczają niemożność egzaminowania, jednak ustawodawca przewidział możliwość ponownego wpisania egzaminatora do ewidencji egzaminatorów, który uprzednio został skreślony z tej ewidencji ostateczną decyzją z przyczyn, o których mowa w art. 71 ust. 1 pkt 3-4 ustawy o kierujących pojazdami. (Komentarz Adam Ostapski)

Oceniając jednak okoliczności przedmiotowej sprawy dla możliwości rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 3 kp konieczne jest spełnienie warunku w postaci zawinionej utraty przez pracownika uprawnień koniecznych do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku.

Przyjmuje się, iż utrata uprawnień koniecznych do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku może być podstawą do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, gdy pracownik zostanie pozbawiony uprawnień z własnej winy, wskutek naruszenia obowiązków pracowniczych, popełnienia wykroczenia lub przestępstwa, ale decyduje o tym nie sam zawiniony czyn pracownika, a stwierdzenie jego skutków w sferze uprawnień, polegających na pozbawieniu pracownika tych uprawnień przez odpowiedni organ. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 października 1984 roku, I PRN 142/84, OSNCP 1985, Nr 7, poz. 99)

W sytuacji zaś gdy utrata uprawnień następuje nie z winy pracownika (np. wskutek osłabienia wzroku) wówczas brak jest możliwości rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę w tym trybie. Wówczas pracodawcy pozostaje jedynie możliwość wypowiedzenia umowy o pracę. (Komentarz do KP pod red. Wojciecha Muszalskiego)

Podobne stanowisko zajął również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 kwietnia 2015 roku (II PK 139/14).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy w ocenie Sądu brak podstaw do przyjęcia, iż zarzucana powodowi utrata uprawnień miała charakter zawiniony.

Podkreślić bowiem należy, iż nieuzyskanie przez powoda aktualnego orzeczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku było związane z faktem przebywania przez powoda na zwolnieniu lekarskim. Powyższe badanie zgodnie z treścią art. 229 § 4 kp ma bowiem na celu ustalenie zdolności pracownika do pracy na określonym stanowisku, co jest oczywiście niemożliwe w sytuacji gdy pracownik pracy nie świadczy wobec niezdolności do pracy związanej z przebywaniem przez niego na zwolnieniu lekarskim.

W świetle powyższego brak podstaw do uznania, iż w przedmiotowej sprawie miała miejsce jakakolwiek zawiniona utrata uprawnień do wykonywania pracy przez powoda na zajmowanym przez niego stanowisku.

W niniejszej sprawie na uwadze należało mieć również okoliczność, iż powód przed upływem okresu ważności orzeczenia lekarskiego dopuszczającego go do pracy na zajmowanym stanowisku, stawił się u lekarza profilaktyka celem przeprowadzenia stosownych badań i uzyskania aktualnego zaświadczenia. To zaś lekarz odmówił przeprowadzenia badań i wydania orzeczenia lekarskiego. Brak zatem w zachowaniu powoda również jakiegokolwiek zawinienia.

Wskazać należy, iż w zakresie prowadzonych w przedmiotowej sprawie rozważań całkowicie bez znaczenia pozostawały okoliczności związane z toczącym się postępowaniem karnym w stosunku do powoda.

Jak to zostało bowiem wskazane wyżej postępowanie dotyczące rozwiązania umowy o pracę toczy się w granicach przyczyn podanych przez pracodawcę w tymże oświadczeniu. Niniejsze zatem wyznaczają zakres oceny i rozważań Sądu.

Mając powyższe na uwadze na mocy art. 56 § 1 kp w zw. z art. 58 kp Sąd orzekł, jak w punkcie I wyroku.

W tym zakresie Sąd miał na względzie zaświadczenie przedstawione przez stronę pozwaną, określające wysokość wynagrodzenia powoda za jeden miesiąc, obliczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, którego w toku prowadzonego postępowania strona powodowa nie kwestionowała. (k. 37)

O odsetkach ustawowych orzeczono zgodnie z treścią art. 300 kp w zw. z art. 481 § 1 kc, który stanowi, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W tym zakresie Sąd uznał, iż odsetki ustawowe od odszkodowania przysługującego pracownikowi z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę stają się wymagalne w dniu doręczenia pracodawcy odpisu pozwu zawierającego żądanie zapłaty odszkodowania. (podobnie uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2003 roku, III PZP 3/03, OSNP z 2004 roku, z.5, poz. 74)

W niniejszym zaś przypadku żądanie dotyczące zasądzenia na rzecz powoda odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy o pracę zostało zgłoszone w piśmie z dnia 3 września 2015 roku, doręczonym stronie pozwanej w tym samym dniu. (k. 52-53, 61)

O odsetkach od kwoty zasądzonej w punkcie I wyroku orzeczono zatem na podstawie powołanej wyżej regulacji tj. począwszy od dnia doręczenia odpisu pisma z dnia 3 września 2015 roku stronie pozwanej. (k. 61)

Ponad kwotę objętą punktem I wyroku, Sąd na mocy powołanych wyżej przepisów powództwo oddalił, o czym orzekł w punkcie II wyroku.

O rygore natychmiastowej wykonalności – w punkcie V orzeczono na podstawie art. 477² § 1 kpc.

Oдноśnie kosztów postępowania:

O kosztach zastępstwa procesowego należnych na rzecz strony powodowej orzeczono na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Podzielić tu należy stanowisko wyrażone w postanowieniu z dnia 9 czerwca 2010 roku (II PZ 20/10), iż stawka minimalna opłat za czynności adwokata lub radcy prawnego powinna być taka sama zarówno w sprawie o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne (o przywrócenie do pracy), jak i w sprawie o odszkodowanie z tytułu nieuzasadnionego lub niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę przez pracodawcę albo z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia.

W każdej z tych spraw rodzaj i stopień zawłości sprawy oraz wymagany i niezbędny nakład pracy pełnomocnika jest taki sam, niezależnie od wybranego przez pracownika lub uwzględnionego przez sąd pracy z urzędu alternatywnego roszczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2011 roku, I PZP 6/10, Biul. SN 2011/2/18, wyrok Sąd Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2002 roku, III PZP 15/2002, OSNP 2003/12/285).

O powyższym orzeczono w punkcie III wyroku.

Zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U Nr 167, poz. 1398 z zm.) opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100.000 złotych.

Natomiast zgodnie z art. 35 ust 1 zdanie drugie cytowanej ustawy w sprawach z zakresu prawa pracy w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 złotych pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową.

W myśl art. 113 ust. 1 kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją ku temu podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

W zakresie określenia wpisu sądowego w sprawie Sąd miał na uwadze, iż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2007 roku Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa 50.000 złotych obciąża pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U Nr 167, poz. 1398 ze zmianami) kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do sądu, w wyłączeniu opłat od pism wymienionych w art. 35 ust.1 zd.1 powołanej ustawy. A zatem mając powyższe na uwadze pozwanego obciąża obowiązek uregulowania należności tytułem wpisu sądowego w zakresie uwzględnionego przez Sąd powództwa.

Mając na uwadze, fakt iż strona pozwana przegrała proces w zakresie kwoty zasądzonej w punkcie I wyroku, na mocy art. 98 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc oraz art. 13 i 113 ust. 1 cyt. ustawy Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Kasy Sądu Rejonowego (...) w G. kwotę 732 złotych. (5% z kwoty 14.625,63 złotych)

O powyższym orzeczono w punkcie IV wyroku.